

Літературний фестиваль

У Чернігові, Ніжині та Батурині більше 80-ти знаних письменників із 15-ти країн провели велике літературно-мистецьке дійство...

В. Неборак, Н. Бельченко, Д. Лазуткін

ГРИМІЛИ «ЛИТАВРИ»

Зинською чи литовською мовами звучала зі сцени з вуст творців, немов мантра або молитва...

Навіть перелічити всіх учасників свята в одному газетному матеріалі просто неможливо. Письменники дуже вдало виступали, зокрема, в ЧНПУ імені Т. Г. Шевченка...

Взагалі, творчий рівень цього фестивалю — справді високий. Зокрема, сподобалися виступи українських поетів Маріанни Кіановської, Віктора Неборака, Сергія Пантюка...

Із зарубіжних літераторів та перекладачів запам'яталися також Владислав Браунас (Литва), Діана Буразер (Хорватія), До Тхі Хоа Лі (В'єтнам)...

Чудово виступили народний артист України, Шевченківський лауреат Василь Нечена, автор па-

тріотичних пісень Віктор Погуляй, Леся Рой і гурт «Телері», музичні гурти «Смольяни», «TheDoo», «АртиХатта»...

Форматі та в Інтернеті. «Литаври» ще й чудово вписалися у святкування Дня міста в Чернігові. Якщо дехто з відомих літераторів дуже хотів приїхати, але просто не зміг, як-от чудове творче подружжя...

Фестиваль відбувся під патронатом Президента України Петра Порошенко ка підтримки Міністерства молоді та спорту, облдержадміністрації і обласної ради, Чернігівської та Ніжинської міськрад.

Отож широко вітаємо всіх шанувальників Літератури — такого у нас, на Придесенні, ще не було! Це безумовний успіх! Організатор міжнародного фестивалю Тетяна Динник уже заявила, що «Литаври» мають відбутися й наступного року...

Власне, вперше на Чернігівщині завітала така велика кількість творців — майстрів слова. Подібного роду фестивалі мас стати традиційним. Його програма відточуватиметься, публіка ставатиме більш численною — це те, над чим працюватимуть організатори в наступні роки.

Сергій КВІТНИЦЬКИЙ, Вікторія ГАВРИК

Дещо із щоденника

«Знову кури позлітали з сідал...»

Нашу Україну вже кілька років постійно трясе, як на вулкані — і війною на Сході, розв'язаною проти нас північними «братом», і безрезультатними засіданнями Верховної Ради, й відтак — повсякденним видатним життям народу...

Якщо ти не відчув землетрус, То в буденності, видно, загруз. Вир міщанства тебе поглинув, І не любиш ти Україну!

Мені ж у пам'ятку яскрава картинка з далекого дитинства — зранку заходить до хати наша бабуся Марія і сумовито промовляє: «Знову позлітали кури з сідал у хліві, видно, земля дрижала, прости Господи...»

Проте знаю, що легкі поштовхи доконалися на нашу Сіверщину впродовж століть (і в Київській Русі, й за часів козаччини — прочитайте хоча би «Літопис Самовидця» під 1681 роком: «Августа 9, перед світом, земля тряслася з понеділка на вівторок»).

Та повернімося до наших поетів-пересмішників. Знову ж таки відомий київський віршар Сергій Пантюк, котрий приїхав до Чернігова на фестиваль «Литаври» та ночував у готелі «Придеснянський», згадував: «Я вже засинав, аж раптом ліжком почало гойдати, у стінах почулося потріскування. Подумав: танкова колона рухається повз готель. На Москву. І, щасливий, заснув. Прокідаюся, а тут усюди: землетрус! А поет Анатолій Дністровий на своїй сторінці в соціальних мережах підсумував: «Друзі, не ображаймо землетрусних почуттів».

Володимир САПОН

Ювілей

«Я не боюсь тюрми і ката»

В обласній універсальній науковій бібліотеці ім. В. Г. Короленки відбувся «круглий стіл» «Я не боюсь тюрми і ката», присвячений 180-річчю від дня народження українського письменника і громадського діяча Олександра Кониського (1836-1900).

Вступним словом «круглий стіл» відкрила директор бібліотеки Інна Аліференко. Модератор зустрічі — завідувачка відділу краєзнавства бібліотеки Ірина Каганова — запропонувала першою виступити гості з Києва — провідній науковій співробітниці Інституту історії України НАН України, докторові історичних наук, професору Валентині Шандрі, яка розповіла дещо про провідну ідею життя Олександра Кониського.

Темою виступу доцента кафедри філософії та гуманітарних дисциплін Чернігівського національного технологічного університету Людмили Зіневич була проблема української мови й самоідентифікації у творчому доробку Олександра Кониського.

Голова правління обласної організації Національної спілки краєзнавців, директор навчально-наукового інституту історії, етнології та прознавства ім. О. М. Лазаревського Чернігівського національного педагогічного університету ім. Т. Г. Шевченка, професор Олександр Коваленко присвятив свій виступ подорожі Кониського на Чернігівщину влітку 1890 року. Доцент кафедри історії цього ж інституту, кандидат історичних наук Тамара Демченко розповіла про життя письменника в рецензії Євгена Онацького.

Учасники «круглого столу» ознайомилися з книжково-інформаційною виставкою «Я не боюсь тюрми і ката», присвяченою творчості письменника.

Володимир САПОН

Сузір'я літературних талантів

Літератори Чернігівщини завше підтримували дружні стосунки з письменниками Києва. Ось і тих морозних грудневих днів 1972 року до міста над Десною прибули працівники й автори республіканського видавництва ЦК ЛКСМУ «Молодь» Євген Гуцало, Олексій Довгий, Григорій Тютюнник і Іван Кириї.

Присутні особливо уважно ловили кожне слово Євгена Гуцала. Адже він, у недалекому минулому — вихованець Ніжинського педінституту імені М. В. Гоголя, деякий час працював у редакції обласної молодіжної газети «Комсомолець Чернігівщини».

Олексій Довгий на той час був заступником головного редактора видавництва «Молодь». Народився він у Городищі неподалік Мени. Свого часу працював у редакції чернігівської обласної газети «Деснянська правда».

Про що нагадала фотокартка

Сидять, зліва направо: Петро Пулінець, Олексій Довгий, Євген Гуцало, Григорій Тютюнник, Іван Кириї; стоять: зліва направо: Григорій Янушкевич, Олександр Олійник, Кузьма Журба, Віталій Леус, Костянтин Овсієнко

вийшли й виходять у республіканському молодіжному видавництві, відправ про плани видання книг у видавництві «Молодь» на майбутні роки. Григорій Тютюнник та Іван Кириї вели мову про видавничу роботу над рукописами, про контакти видавництва з творчою молоддю.

Ще у студентські роки зазвучав і поетичний голос Петра Пулінця, котрий згодом тривалий час трудився в обласній газеті «Деснянська правда». Вірші молодого автора почали з'являтися друком у республіканських часописах. Його поетичний твір журнал «Вітчизна» навіть опублікував в одному номері з повістю Михайла Стельмаха «Гуси-лебеді летять».

Так збіглося, що Олександр Олійник у 1957 році закінчив Варвинську середню школу і того ж року надрукував у районній газеті свого першого вірша. Відтоді працював у районній та обласній пресі, закінчив факультет журналістики Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка.

Журналіст Костянтин Овсієнко наприкінці 60-х — на початку 70-х років очолював колектив обласної молодіжної газети «Комсомольський гарт». Любив художню, образне слово, кохався в літературі, мріяв написати й надрукувати ряд книг.

Григорій Янушкевич за фахом журналіст, закінчив факультет журналістики Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка. Яскравий професіонал, публіцист від Бога, він подавав молодшим колегам приклад професійної порядності.

У тій зустрічі взяв участь і старшина чернігівського поетичного цеху Кузьма Журба. Народився він у селі Хрещатому Козелецького району в селянській родині. У 1941 році закінчив Чернігівський зоотехнікум.

Та особливо радів зустрічі зі столичними майстрами художнього слова автор цих рядків. Адже я вперше в житті побачив свого Вчителя — Григора Тютюнника — й мав із ним коротеньку розмову. Якось під враженням творів Григора Михайловича я сам написав оповідання і надіслав своєму улюбленому письменникові.

«Ваше оповідання справило на мене дуже приємне враження, бо воно не вигадане, без претензії на «велику літературу» і нову тему — отаку, знаєте, «сностшибательну». Ви пишете про ті речі і про тих людей, яких добре знаєте, поважаєте і, найголовніше, шануєте. Це якраз те, без чого навіть мріяти про творчість, на мій погляд, неможливо».

Звідтоді минуло вісім років. І ось — творча зустріч у редакції обласної молодіжної газети «Комсомольський гарт». Виступав і Григорій Тютюнник. Він коротенько розповів про свої творчі плани, говорив про літературу взагалі, радий, як починає писати. І знову згадав про мене, про моє оповідання та приємне враження від нього. І поцікавився, чи, мовляв, зараз що-небудь пишу...

Після тривалої перерви я знову взявся за перо. У видавничій службі надрукував понад п'ятдесят книжок — художньої літератури й публіцистики. Став лауреатом міжнародних та всеукраїнських премій і конкурсів.

Сузір'я літературних талантів Чернігівщини яскраво палахкотить і нині. А час від часу на творчому обрії спалахують нові зірки...

Віталій ЛЕУС, член Національної спілки письменників України Фото Володимира МУРАВЕЙНИКОВА, 1972 р.